No. 83.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 12 Julij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

De redactie der *Arnhemsche Courant* is dan al zeer weinig bemoedigd, gerust gesteld en gesticht, door de wijziging, welke men in den laatsten tijd in het hoofd-bestuur van ons land heeft zien plaats vinden. De verstandelijke krachten harer schrijvers schijnen onder deze teleurstelling grootelijks geleden te hebben. Het *beschaafde* gedeelte der lezers van die Courant moet dit reeds sinds eenigen tijd hebben bemerkt. Zoo neen, het nommer van 8. dezer, zal hun dienaangaande wel niet langer in twijfel kunnen laten.

Men mogt, na de regt eervolle aftreding van den Minister ROCHUSSEN, welke de *Arnhemsche Courant* reeds zoo dikwijls heeft doen huilebalken, verwachten, dat die Courant eens met het eene of andere nieuwe denkbeeld zou te voorschijn zijn getreden; dat zij den nieuwen Minister, van wien zij, wonder genoeg! zoo weinig nadeeligs weet te zeggen, eens met de vruchten harer hooge wijsheid zoude hebben verkwikt, en gelaafd; dat zij, bij die gelegenheid, eens middagklaar zou hebben doen blijken, welk *regeringsstelsel* zij eigenlijk wil hebben aangenomen en opgevolgd; *wat* die Minister van haar kan verwachten, wanneer hij *dit* of *dat* doet, of niet doet. Zóó deden andere bladen, zóó deden ook wij; -- maar niet alzóó de *Arnhemsche Courant.* Evenmin als zij tot hiertoe de mannen heeft durven noemen, voorzien van die wondervolle geestkracht, van die onomstootelijke beginselen, van dat volmaakte stelsel, waardoor Nederland, volgens haar, alleen kan gered en behouden worden; evenmin heeft die Courant er zich tot nu toe aan gewaagd, met ronde en duidelijke woorden te zeggen, wat zij dan toch eigenlijk *wil* en *verlangt.* Wanneer men voor het belang, voor het geluk van een land en van een volk wil arbeiden; wanneer men zooveel heeft aan te merken, als de *Arnhemsche Courant*, dan zou toch wel de allerdomste geabonneerde geregtigd kunnen worden geacht, om te vragen: » op » welken voet verlangt GIJ dan, dat de zaken zullen » behandeld worden? Gij spreekt steeds van *begin-* » *selen* van een bepaald *stelsel*; als waarvan het ge- » luk en de redding van Nederland zou afhangen; » maar eilieve omschrijf die *beginselen* eens, maak » mij eens regt duidelijk dat *stelsel*, welk een en » ander door hen, die aan het roer van staat gezeten » zijn, zullen moeten worden gevolgd, om ons land » te redden en gelukkig te maken! Bezit *gy* het » geheim, zoo, wat ik u bidden mag, verberg het dan » niet, om den wille uwer vaderlandsliefde, verberg » het niet! Wees niet zoo eigenbelangzuchtig (want het » geldt hier het lot van een geheel volk), van uw » *recept*, uw geheim, verborgen te houden, tot aan » uwen dood, of tot men het u, misschien te laat, » tot bovenmatigen prijs afkoopt. Beschouw Nederland, » en bereken wat het te missen heeft! Bedenk, » dat de ware wijsheid van boven komt en *gratis* » gegeven wordt, ter bevordering van het geluk van » den landgenoot, van de menschheid; eilieve, wees » dan openhartig, zeg rondborstig en vooral *duidelyk*, » -- opdat iedereen het begrijpen kunne, *welke* begin- » selen, *welk* stelsel gij bedoelt; niet in algemeene » bewoordingen, maar in de bijzonderheden, zóódanig, » dat men daarbij zelfs geene toelichtende memorie van » nooden hebbe."

Het zij verre, dat de A. C. aan zulk een eenvoudig verlangen zou willen voldoen. *Ronde, duidelyke* woorden zou de natie *begrypen*, *voelen* en *tasten.* Dàârom, in geenen deele *zulk* eene rondborstigheid, *zulk* eene openhartigheid!

Het nommer van 8. Julij jl., waarvan wij reeds spraken, behelst weder een artikel *van de Redactie*, over de *stelselloosheid* van den Minister van Justitie, -- waartoe onder anderen behoort, dat deze Minister het getal van *elf* Provinciale geregts-hoven tot op *vyf* verminderen, en daarbij eenige tonnen gouds, *ten oorbaar der natie*, bezuinigen wil. Die *elf* hoven zijn er *niet* noodig, (de *Arnhemsche Courant* heeft dit zelve toegestemd), -- maar omdat het de Minister VAN HALL is, die deze bezuiniging wil helpen daarstellen, en omdat deze Minister nooit de zwakheid heeft gehad, de *Arnhemsche Courant* te ontzien, of zich aan hare boosaardige aanvallen te storen, -- dàârom is deze bezuiniging *nu* in strijd met de grondwet, -- volgens de *Arnhemsche Courant.*

Het is voor eenige dagen in een ander vaderlandsch blad, duidelijk genoeg, voor iedereen die voor overtuiging vatbaar is, aangetoond, dat hier van geene ongrondwettigheid de reden zijn kan.

Zie hier een *beginsel*, een *stelsel*, -- dat van *bezuiniging*, zoowel de grondwet en daarenboven de billijkheid toelaat. Maar het is niet *de persoon* der *Arnhemsche Courant*, die *dat* beginsel, *dat* stelsel voorstaat en in toepassing brengen wil. De natie moge vrij die *bezuiniging* missen, die tonnen schats *meer* moeten blijven opbrengen, wanneer maar de *Arnhemsche Courant* daarbij grond kan blijven vinden, voor hare beschuldiging, dat de Minister van Justitie het goede voor het volk *niet* wil, dat hij *niet* wil helpen bezuinigen, dat hij geen beginsel, geen stelsel heeft. Maar ongelukkig blijkt het, *dat* die Minister een' *wil*, een *stelsel* heeft; dat hij zijnen tijd, dat hij den toestand des lands begrijpt; dat hij rijp genoeg is in constitutionele kennis en begrippen, om zich boven de denkbeelden der *Arnhemsche Courant* te durven verheffen, (waartoe overigens geen zeer buitengewone moed vereischt wordt), -- dat hij, wanneer hij wets-ontwerpen voordraagt, de leden der vertegenwoordiging niet als stommeknechten wil aanmerken, maar aannemen, dat ook dáár eenige wijsheid, eenige ervaring, eenige grondige kennis kan huisvesten, en dat wanneer er gelegenheid bestaat om van dit een en ander partij te trekken, ten voordeele van land en volk, het strafwaardig zijn zou, zich aan te stellen, als ware dit een en ander van geene beteekenis, als huisveste de hoogste, de ware kennis, eenig en alleen bij de Ministers. Geen volk, hetwelk zoo iets zou kunnen goedkeuren, hetwelk niet zou verlangen, dat zijne vertegenwoordigers eene raadgevende stem zouden mogen hebben in de beginselen der wetgeving van den Staat. De *Arnhemsche Courant* alleen wil, dat de Nederlandsche Ministers de wijsheid *alleen* in pacht zullen hebben, en zoo neen, dat zij plaats zullen maken voor *hare* sujetten; -- denkelijk de bekwame medehelpers, die haar in dezen tijd helpen, om hare kolommen te vullen.

NIEUWSTIJDINGEN.

OOSTENRIJK.

— In Weenen bezocht een officier met zijne jonge gemalin en eene kindermeid, die een tweejarig kind op den arm droeg, de menagerie. Terwijl de dame zich met eenige bekenden onderhoudt, slentert de kindermeid onbedachtzaam met het kind voorbij de hokken. Op eens hoort men het gekerm van een kind, en ziet men het ongelukkige schepsel haar bloedig armtje zonder hand naar de moeder uitsteken. Deze geeft een gil en valt neder. Het kindje had het armtje door de yzeren tralien van het hok des tijgers gestoken, en dit dier had met eenen beet het handje er afgescheurd.

SPANJE.

PER TELEGRAAF. BAIJONNE, den 5. Julij.

« Bilbao heeft zich gisteren voor den opstand verklaard; maar er heeft geene botsing plaats gehad; eene Junta heeft zich onmiddelijk te zamen gesteld.

« Zes trincadoures en eene Spaansche oorlogscotter, die op de reede van St. Sebastiaan lagen, hebben zich eergisteren 3. Julij, voor den opstand verklaard; een van de trincadoures bragt van Bilbao, 20.000 duros aan, die bestemd zijn tot betaling van de troepen. « Deze kleine flotille is naar Santander gestevend."

— Den 26 Junij heeft het provisionele bestuur te Barcelona het dekreet uitgevaardigd, waarin verklaard wordt, dat: *Baldomero Espartero, hertog der Overwinning en van Morella en graaf van Luchana van het Regentschap des Koningryks afgezet is, omdat hetzelve niet met het geluk van de natie strookte.* In een ander dekreet verklaard het bestuur, *dat alle graden en ambten door Espartero, sedert 23 Mei ll. (dag van den opstand te Malaga) verleend, als nietig verklaard worden. Alle voorschotten, sedert 30 Juny aan hem gedaan, zullen insgelyks als niet geldende aangezien worden.*

MADRID, den 2. Junij. Niemand twijfelt aan den val van *Espartero*, en de middelen en maatregelen, waartoe hij zijne toevlugt neemt, bevestigen nog meer deze overtuiging, onderanderen het vormen van een vrijcorps van 300 man. Men begrijpt niet waartoe een dergelijk corps in de hoofdstad dienen moet; men gelooft, dat men zich er van bedienen wil, om de bevolking te verrassen, of tot het nemen van geweldadige maatregelen, waartoe zich noch de linietroepen noch de nationale militie zouden laten gebruiken. Deze maatregel schijnt alzoo eene wanhopige maatregel van den Regent.

ENGELAND.

— Meer dan eenige andere hoofdstad van Europa wordt Londen bezocht door gelukzoekers en avonturiers, die hunne talenten bewaren tot het schoone jaargetijde. Gedurende den winter reizen zij op het vasteland en bestuderen er de zeden en gewoonten der vreemde volken; vervolgens keeren zij naar huis terug te gelijk met de aristocratie, op het oogenblik dat het gewoel der feesten en partijen hunne ondernemingen begunstigd en zich eene rijke prooi aan hunne stoutmoedige aanslagen aanbiedt.

Reeds telt men vele geheel uitgeplunderde huizen, meesterlijk uitgevoerde handgrepen met de kaart, en eenige zonen van aanzienlijke familien met zeer veel slimheid van alles beroofd. Soms genoodzaakt om tot het uiterste de toevlugt te nemen of de lezers der dagbladen, welke hunne streken verkondigen, willende vermaken, achten deze bedreven opligters het niet beneden zich, om kleine, zeer vernuftig uitgedachte en met evenveel loosheid uitgevoerde tooneelen op te voeren, waarbij zij groote slimheid voor een klein gewin aan den dag leggen.

Onlangs trad een welgekleed heer het hôtel Clarendon, het schoonste en beste van Londen binnen en besteld een uitgezocht middagmaal: wild, gevogelte, jonge groentens, de fijnste en oudste Fransche wijnen, in een woord, de keurigste spijzen en dranken liet hij zich voorzetten. Het tweede servies was afgeloopen, en de lekkerbek bestelde juist een dessert, toen een ander heer, deftig in het zwart het hôtel binnentreedt, den logementhouder ter zijde roept en hem zegt:

Ik behoor tot de policie: ik kom iemand arresteren, dien mijne bedienden hier hebben zien ingaan.

De logementhouder verzekert dat zich in de zaal niet anders dan fatsoenlijke lieden bevinden.

Het is ook geen dief dien ik zoek, antwoordde de Heer in het zwart, het is een voornaam Heer die in eene ernstige zaak van staatkundigen aard gewikkeld is. Ik heb hier zijn signalement; ziedaar, lees zelfs, en gij zult zien dat het volkomen past op dien Heer met zijnen groenen rok, die op dit oogenblik een glas Champagne ledigt.

Het laatste van zijne derde flesch. Dat is een liefhebber. Gij hebt gelijk. Het is zijn signalement.

Hoor eens. De man heeft tamelijk veel gedronken; zijn hoofd is warm; hij weet dat het eene ernstige zaak is; misschien is hij gewapend en op tegenweer bedacht; in alle geval wil ik geen schandaal in uw huis veroorzaken, eene arrestatie met geweld zou misschien uwe overige gasten storen en kunnen benadeelen. Handelen wij met voorzigtigheid, zeg aan den Heer dat er iemand is, die verlangt hem te spreken; noem slechts Lord N.... zeg, dat hij in zijn rijtuig is gebleven. Ik heb daar juist eene huurkoets met mijne agenten. De zaak zal in een oogenblik afgeloopen zijn.

De logementhouder naderde eerbiedijk den Heer met den groenen rok en zeide hem dat Lord N.... hem wenschte te spreken.

Wat wil die beste vriend?... Mij eene plaats in zijne loge aanbieden. Nu, ik zal toch eerst mijn diner voltooijen; gelief het dessert te laten opbrengen, terwijl ik met den lord een paar woorden spreek.

Op den drempel der voordeur vatte de man met den zwarten rok, den man met den groenen rok bij den kraag, nam hem in naam der wet gevangen, en noodzaakte hem, met behulp van twee zijner agenten, in de huurkoets te stijgen. Deze reed weg.

Den volgenden morgen begaf zich de eigenaar van het hotel Clarendon naar het bureau van policie, voorzien van de rekening ten laste van zijnen aan het dessert gestoorden gast. Dezelve beliep negen pond sterling (ruim honderd gulden), maar zijne moeite en kosten waren vergeefs. Er had den vorigen dag geene staatkundige inhechtenisneming plaats gehad. Te laat begreep hij, dat hij door eenen bedrieger en zijne handlangers was opgeligt geworden.

NEDERLANDEN.

VLISSINGEN, den 11. Julij. Van goederhand vernemen wij, dat onze kundige en verdienstelijke stadgenoot, de heer *van Noppen*, op aanzoek, besloten heeft, om eene door hem geschrevene bijdrage over de *pompen*, meer bijzonder over de *perspompen*, in druk het publiek aan te bieden.

Dit werkje zal, behalve uitvoerige en in tafels gebragte berekeningen, gegrond op hydrostatische en hydraulische theoriën en waarnemingen, toegepast op die werktuigen, bevatten, eene beschrijving van eene door den auteur uitgedachte verbeterde zamenstelling van zeer vermogend werkende vaste en vervoerbare *slang-brandspuiten* van verschillende grootte, en voorzien zijn van de noodige teekeningen, met opgaaf, in getallen, van de afmetingen der bijzondere deelen van die werktuigen. Ook zal daarin voorkomen het project van eene zoogenaamde *scheeps-noodpomp*, die men tevens als *brandspuit* zal kunnen bezigen. Als lens- of als spoelpomp gebruikt zal men daarmede in eene minuut 733 liters (per uur bijna 44000 liters

of 44 kilol.) waters kunnen opvoeren; terwijl deze als *brandspuit* aangewend per minuut 537 liters, meer dan 32000 liters per uur, met zware stralen tot eene hoogte van 22,7 meters (80 Amst. vt.) boven het vlak des zuigers zal kunnen opwerpen. Eene dergelijke van kleinere afmeting zal, als lenspomp 460 liters per minuut, en alzoo 27600 liters per uur opbrengen, en als *brandspuit*, of als zuig- en perspomp tevens gebezigd, 350 liters per minuut, 21000 liters per uur, tot eene hoogte van 28,4 meter (100 Amst. vt.) kunnen opvoeren. Met verlangen zien wij dezen arbeid te gemoet.

— De reede dezer stad levert thans een voortreffelijk gezigt op. Vier fregatten, twee korvetten, drie brikken en twee oorlogs-stoomschepen gezamenlijk, met uitzondering van het fregat de Maas en het stoomschip de Curaçao, uitmakende het exercitie-eskader, liggen voor deze vesting geankerd. Het stoomschip de Bromo, hetwelke aan de oefening mede deel zal nemen, wordt elk oogenblik gewacht.

Onwillekeurig wordt men, bij het zien van een zoo betrekkelijk groot getal wel uitgeruste oorlogschepen, waarop Neêrlands vlag in het gezigt van het Standbeeld des Grooten Admiraals zich ontrolt, met zijne denkbeelden in een verloopen tijdperk onzer vaderlandsche geschiedenis verplaatst, en hartelijk verheugt men zich over de opbeuring en uitbreiding van een wapen, dat, zonder aan eenig ander iets te kort te willen doen, de eer van Nederland zoo vaak handhaafde en den uitgebreiden handel, eene der hoofdzenuwen van onzen welvaart, steeds beschermde en nog beveiligt, zoowel als den eerbied voor Neêrlands wimpel ook bij den vreemdeling levende houdt.

Het gedurig af- en aanvaren der oorlogssloepen geeft drukte en aan vele inwoners een lang gewenscht vertier.

Met verlangen zien wij nog heden de aankomst van Z. Excellentie den Minister van de Marine en die van Z. K. H. Prins *Hendrik* der Nederlanden, als bevelhebber van het eskader, te gemoet, en met ongeduld verbeiden onze wakkere zeelieden zoowel als de bewoners en de bezetting dezer vesting de aankomst van Z. M. den Koning en Hoogstdeszelfs Gemalin, benevens andere leden van het Koninklijke Huis, welke aankomst, naar men verzekert, op den 13 dezer plaats zal hebben, ten einde op den volgenden dag het eskader in oogenschouw te nemen; terwijl hetzelve bij gunstigen wind op den 15 dezer zee zal kiezen.

Indien het weder eenigzins gunstig is, mag men met grond verwachten, dat de toevloed, ook van elders komenden, binnen deze stad, gedurende die dagen aanzienlijk zal zijn; ook uit aanmerking, dat zich hoogst spaarzaam de gelegenheid aanbiedt, om oor- en ooggetuige te zijn van de inspectie over eene oorlogsvloot; van het begroeten en afscheid nemen derzelve van het Hoofd van den Staat; van het *vaarwel*, dat onze wakkere zeelieden aan hunne betrekkingen en aan hun vaderland, als door zoovele metalen monden zullen over brengen.

— Op het vernemen der benoeming van den wel-eerw. heer *A. W. van Dam*, R. K. priester en pastoor dezer stad, tot ridder der orde van den Nederlandschen leeuw, is, in den avond van ll. zaturdag, door de leden van het burger liefhebberij harmonie-gezelschap alhier, aan zijn wel-eerw. voor deszelfs woning eene serenade gegeven.

— Bij het onweder van ll. zaturdag, is in Zuidbeveland eene schuur, toebehoorende aan den heer *A. Kakebeeke*, te Krabbendijke, door den bliksem getroffen, zijnde dezelve, met eene aanzienlijke hoeveelheid bouwgereedschappen en granen, tot den grond toe afgebrand. Ook is de bliksem in een schoorsteen van het woonhuis van den landman *Jan Trimpe*, te Biezelingen, geslagen, welke, na verscheiden sporen van verwoesting in het benedenhuis te hebben nagelaten, door een paar glasruiten, zonder verder gevolg, is verdwenen. Nog is eene hofstede bij Kattendijke door den bliksem getroffen, doch welke door spoedig toegebragte hulp met geringe schade is behouden.

— Onder de genoegens welke de op gisteren aangevangen kermis den ingezetenen aanbiedt, behoort vooral de groote Schouwburg van Kunstspringers, Koorddansers en Tooneelspelers, onder directie van de Heeren *Neisz* en *Rosenveldt*, op den Nieuwendijk; gisteren gaven dezelve hunne eerste voorstelling en verwierven den bijval van een ieder die in de gelegenheid was hunne kunstverrigtingen te zien.

De zeer smaakvolle inrigting van het tooneel, de frischheid en glans der costumes, de onvergelijkelijke vlugheid en wonderbare kracht der kunstspringers, het gracieuse dansen op drie gespannen koorden, de uiterste welvoegelijkheid in taal en kleeding der tooneelspelers en inzonderheid het voortreffelijk spel van den bekwamen acteur *Rosenveldt*, dat alles verdiend aanmoediging en ondersteuning, en vormt een geheel, dat den aanschouwers beschaafd genot en den kermisbezoekers aangename tijdkorting verzekerd.

De Heeren *Neisz* en *Rosenveldt*, kunnen zich, na de afgelegde proef, die de algemeene goedkeuring zoo ruimschoots heeft ingeoogst, met eenig regt vleijen, dat de ingezetenen dezer stad, door een herhaald bezoek, aan deze inderdaad aanbevelingswaardige kunstenaars het bewijs zullen geven hunner belangstelling en goede smaak, zoo wel als om de onderneming der beide Directeuren, gedurende deze kermis, te ondersteunen, daar deze inrigting alles in zich vereenigd, wat afwisselend vermaak aan beschaafde kringen kan verschaffen.

MENGELINGEN.

HET PLEIZIER VAN EEN HOND TE HEBBEN.

In de eerste plaats is het voor ieder, wien zijn hond lief en die gaarne zindelijk gekleed is, boven alle beschrijving aangenaam, rok en broek, vooral in het voorjaar en in den herfst, digt met haar bezaaid en bij vochtig weêr door streelende pooten bont te zien. Is de hond een vriend van te water te gaan, dan behoort het verder tot de aangenaamheden, als het goede dier op eens den druipenden inhoud van zijn harig vel zoo digt bij zijn meester uitschut, dat diens ligte zomerpantalon tot het doen der voorgenomen visite buiten geheel ongeschikt wordt. Verder, hoe pleizierig, als men diepdenkend, « de oogen wakensmoê, geloken" in zijn armstoel zit, met de regter of linkerhand neerhangend, en de hond dan in eene opwelling van teederheid zijn neus — of wel twee neuzen, gelijk Mr. B.'s MORDO die heeft — die even koud, als zijn hart warm is, onverwachts tusschen de vingers boort! Er zijn menschen, die daarvan schrikken. Evenwel, het spreekwoord zegt, men went zich aan alles, en tot dit alles behoort ook de koude hondensnoet. Eindelijk willen wij voorshands als zeker aannemen, dat de hond in wezenlijke punten van het huiselijk verkeer volmaakt goed is opgevoed. Ieder hondenbezitter wenscht dat, en in 't algemeen wenschen het ook andere menschen. Evenwel kan de hondennatuur zich zelden geheel verloochenen, en de best gedresseerde hond herinnert soms zijn meester en diens gasten, dat een hond een hond is.

De liefde, die man of vrouw voor den hond voedt, strekt man en vrouw tot eer. Van deze liefde geldt nogthans ook wat van die van den man tot de vrouw of van de vrouw tot den man waar is — naar de getuigenis der romanschrijvers, blijkens de wereldgeschiedenis en gelijk ik uit eigen waarneming en bevinding gerust verzekeren kan: « het pad der liefde is verwenscht met dorens bezaaid." Liefde in al hare vormen en gedaante eischt offers. Er moet veel toegegeven, er moet verduurd en verdragen worden, zal de liefde blijven bestaan. En in eene hooge mate is dat met de hondenliefde het geval. Heb uw hond zoo lief als ge wilt: uwe naaste familie misschien uitgezonderd, zijt gij zeker de eenige, die dat doet. Iedereen verwondert zich, wat liefs ge in het beest vinden kunt, en niemand laat de voorkomende gelegenheid ongebruikt, om den hond voelbaar te bewijzen, dat hij niet door iedereen bemind wordt. Op stoep en trap, in den gang en onder tafel krijgt het arme dier van vrienden en dienstboden in 't geheim menig schop, in de keuken wordt hem op zijne morgen-, middag- en avondportie vaak onmeedoogend te kort gedaan. Kleinigheden te onnoozel om te noemen, worden uwen hond als zware vergrijpen aangerekend, daargelaten nog, dat hij zich dikwijls tot zondenbok voor anderen moet laten gebruiken. Doorgaans is alleen zijn meester goedig en billijk jegens hem; de naaste buren staan tegen hem in verbond. Niet zoodra geeft hij zich aan zijne dichterlijke fantazie over en blaft de maan aan, of stort in de stilte van den nacht op straat of in den tuin zijn minziek hart al huilend en jankend uit, of terstond regent het 's morgens beleefd-bittere boodschappen, dat men ernstig verzoekt, niet weer zoo in zijne rust gestoord te worden. Of in de vrolijkheid zijns harten springt de uitgelaten hond bij een kindermeisje op, dat met haar miniatuurjuffertje op den arm in de zon ronddrentelt, en zoodra de vader naar huis komt, schrijft hij den eigenaar van den hond een cathegorisch briefje, waarin hij den aanval moordadig noemt — want als lastig heeft de kindermeid dien hare mevrouw, als gevaarlijk deze dien haar man beschreven — en er met nadruk op aandringt, dat het kwaadaardig beest in 't belang der openbare veiligheid levenslang worde vastgelegd.

Wie een hond heeft, neemt hem gaarne eens meê naar buiten, en werkelijk, dat heeft ontzettend veel prettigs. Het heeft geregend; de weg is modderig. Men zou gaarne eens den buitentuin van vriend die of die binnenstappen en er de bloemen bekijken, doch weet, dat honden daar contrebande zijn, en stapt dus uit pure hondlievendheid door dik en dun voort. Daar gaat een beter voetpad door het land, en men slaat het in. CARO is jong, dartel en hier regt op zijn dreef. Wel raakt hij soms uit het oog en wordt men bang, hem verloren te hebben; doch wanneer men een minuut vier vijf gewacht en zich den laatsten adem uitgefloten heeft, komt hij toch altijd weer van achter greppel of heg te voorschijn en dankt zijn meester met honderd sprongen en buigingen voor het betoonde geduld Op eenmaal krijgt hij een hoop schapen in het oog. Hij is goed geleerd, gehoorzaam; maar als hij een schaap ziet — helaas! tegen die verleiding is hij niet bestand; dan wordt de inspraak van pligt en geweten glad vergeten. Weg is hij, geen fluiten of roepen baat meer; hij werpt zich midden onder de verschrikte kudde, blaft als bezeten, de beesten stuiven naar alle winden uiteen — daar rijst ongelukkkig een stevige boerenknecht achter de heg op en slingert den ongeroepen jager een steen naar den kop, zwaar genoeg, om dien totaal te verbrijzelen. Een gelukkig gesternte waakt echter over KARO; de geweldige steen schramt hem enkel den regterpoot en huilend hinkt hij naar zijn meester terug, die voor zijn doel nog door een vloed van plompe scheldwoorden achtervolgd wordt.

PONTO, de poedel van mijn vriend X., is dol van blijdschap, zoo vaak hij zijn meester naar hoed en stok ziet grijpen. Hij is de eerste aan de deur, de eerste op straat, en huppelt en danst, dat het in deze knijzige dagen eene wezenlijke hartsterking is, een hond althans nog zoo jolig te zien. Zoo zelden mogelijk laat X. hem dus ook thuis blijven, en zoo dit misschien de reden is, waarom het trouwe dier het bevel daartoe meestal niet ernstig gemeend acht en middelen zoekt, om zijn meester te volgen, dan is de gemakkelijke wijze, waarop hij in dat geval voor zijne ongehoorzaamheid vergiffenis erlangt, wel geschikt, om hem in zijne dwaling te versterken. Van daag nogtans meent X. het in vollen ernst. Hij maakt zich met een kloppend hart gereed, om een bezoek af te leggen bij mevrouw *, die zulk eene lieve, engelachtige dochter heeft, en dat bezoek zal over zijne toekomst beslissen.

PONTO moet thuis blijven, moet voor de oogen van zijn meester onder tafel kruipen en wordt goed en wel opgesloten. Tien of twintig passen van het huis van mevrouw * — wie springt daar echter vrolijk bij den langzaam voortwandelende op? De trouwe PONTO. X. wil boos worden; doch voor gramschap is heden geen plaats in zijne borst, en PONTO heeft immers den hals gewaagd met uit het raam te springen: want dit, herinnert zijn heer zich nu, is open blijven staan. Regende het of was de straat morsig, met andere woorden, hadden PONTO's sprongen X.'s keurig toilet bedorven, dan kwam zijne ongehoorzaamheid hem misschien op een gevoeligen schop te staan; doch nu het niet regent en de straat niet morsig is, kan het wel bezien, toch zoo veel kwaad niet, dat de hond medegaat. Integendeel, nog onlangs had mevrouw* de trouwe hond geprezen en had de schoone MINA met blanke hand zijn ruigen kop gestreeld en gevonden, dat hij zoo goedig uit de oogen k[illegible]. PONTO kan meêgaan," beslist X. « De trouw is toch zoo zeldzaam op aarde!" voegt hij er vol gevoel bij.

PONTO is gelukkig. Evenwel, alsof hij het gewigt van het uur kent en het in zijne goede opvoeding gestelde vertrouwen regtvaardigen wil, treedt hij deftig in de voetstappen van zijn meester den stoep op, den gang door, naar de aangewezen kamer. Onzalige vergeetachtigheid! De goede X. heeft er met geen haar op zijn hoofd aan gedacht, dat de oude dame eene kat, eene wonderschoone kat heeft, aan wie zij met hart en ziel gehecht is en die geen oogenblik van hare zijde wijkt. BIBI's oogen gaan overal rond en terwijl de binnentredende eerbiedig voor de moeder zijner aangebedene buigt, wipt de kat met gekromden rug en gestrekten staart van den stoel op de tafel, van de tafel op de sofa. BIBI had de warme plaats, daar zij lag, gerust kunnen behouden: want de hond betoont zich even eerbiedig als zijn heer; maar katten zijn voorzigtig en hare vlugt leidt het oog van mevrouw op PONTO's tegenwoordigheid. De dame rijst van haar stoel op, om BIBI te beschermen, terwijl zij angstig verzoekt, dat leelijk dier, dien hond, toch uit haar gezigt te brengen. Zonder weerspannigheid, zacht als een lam, gelijk het een poedel betaamt, volgt PONTO zijnen heer de kamer uit, den gang door, tot buiten de voordeur.

De verontschuldiging van den teruggekeerde wordt door de dame zoo zwijgend opgenomen, dat hij daaruit eerst regt opmaakt, wat angst zij voor hare lieveling heeft uitgestaan, en inderdaad houdt zij zich eenige minuten lang minder met hem dan met BIBI bezig. Daar deze nogtans weldra weer vrolijk begint te spinnen, wordt ook hare meesteres geruster, en het van BIBI en PONTO op het weder overgegane gesprek is op het punt van op de langer wordende avonden te komen en nadert dus allengs het doel der visite, toen zelfs X., niettegenstaande de spanning, waarin hij verkeert, het korte blaffen, het weemoedig gehuil, het toelating vorderend krabben van den trouwen hond hooren moet. Hij zou zich doof houden, maar mevrouw* vraagt, of het niet al weer de lastige poedel is, die aan de deur krabt, en laat zich ontvallen, dat deze eerst voor eenige dagen nieuw geverfd en vernist is. De wenk is duidelijk en, niet zonder eene heimelijke verwensching tegen eene al te groote trouw, gaat X. weêr bij zijn hond, vergeldt diens liefkozingen met ondank, pakt hem in den nek en stopt hem, niet wetend, wat met hem aan te vangen, in een kleerkast in den gang, die hij toevallig ledig vindt. Maar die donkere plaats mishaagt den gevangene; misschien ook, dat zijn zelfsgevoel tegen de onverdiende mishandeling opkomt — althans, naauwelijks heeft hij zich van zijne eerste verbazing over die verradelijke opsluiting hersteld, of zijn zacht blaffen gaat in een woest huilen en janken over, dat beiden, zijn meester en mevrouw*, onaangenaam in de ooren klinkt, juist op het oogenblik, dat de eerste, na een stamelend: « Het is toch niet goed, dat de mensch zoo alleen is." bij wijze van inleiding, hart en mond van de lang door hem ingehouden bekentenis wil ontlasten. — « Van dat gevoelen schijnt uw poedel ook te zijn," valt mevrouw* hem in het woord, en ofschoon zij dat lagchend zegt, laat zij er toch zonder lagchen op volgen: « Uw hond is toch wezenlijk een lastig dier; hij zal mijn heele huis nog in oproer brengen, en daar ge dat nu zelf merkt, zult ge hem in het vervolg zeker liever thuis laten." X. begrijpt, dat in de hoorbare tegenwoordigheid van zijn hond het gesprek over het bedoelde teedere punt niet wel kan voortgezet worden, neemt zijn hoed en gaat; en het is geenszins onwaarschijnlijk, dat de poedel voor zijne liefdevolle aanhankelijkheid met een vasten van volle vierentwintig uren beloond wordt.

Hoewel PONTO het plan van zijn meester op de schoone MINA* ditmaal dwarsboomde, is hij voor zijn eigen persoon toch geenzins van minnarijen afkeerig. Ik werp een sluijer of liever een digten mantel over de straattooneelen, waartoe zijne verliefde natuur aanleiding geeft; zij kunnen in onzen tijd, die ieder meerdere voor zijne minderen verantwoordelijk maken wil voor den heer niet anders dan onaangenaam zijn, al leefden wij ook bovendien niet in dagen van onnatuur, nu zelfs honden niet meer natuurlijk zijn mogen.

Ik sluit hier wel mijne lofrede op het pleizier van een hond te hebben, doch de stof is daarom nog op verre na niet uitgeput. Men bedenke, dat een zindelijke stoep en gang de glorie der keukenmeiden zijn, die daarvoor 's vrijdags namiddags de halve stad onder water zetten, en dat, waar een hond in huis is die glorie nog vóór den avond gevaar loopt van te tanen. Men stelle het geval, dat de kostelijke wasch netjes op de bleek uitgespreid is, en op eens maakt de hond ze tot de vertoonplaats van zijne dolle kabriolen. Men vergete den tuinman niet, dien de hond de pas bezaaide bloembedden opwoelt: en men vergete niet, dat ieder scheldwoord en elke steen, den hond toegedacht, op zijne meester afstuiten. Het behoort inderdaad tot de raadselen dezer wereld, hoe een redelijk mensch zich aan zoo vele noodelooze plagen en kwellingen kan blootstellen ter liefde van een redeloos dier, welks gansche erkentelijkheid, wel bezien, daarin bestaat dat hij zijn heer handen en gezigt lekt, en met den staart kwispelt.

VERBETERING:

In ons vorig N°. staat in de Advertentie van de Heeren Neisz en Rosenveldt: 5e. Rang 40 Ct. 4e. Rang 25 Ct.; moet zijn: 3e. Rang 60 Ct. 4e. Rang 40 Ct.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 11. Julij. Sedert den 8. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Gepikea, G. Meijer, Memel, hout; Venezuela, J. Tife, Londen, stukgoed en passagiers; Familiens Haab, H. Abelftie; Martin, W. Koop, beide Nerva, hout; Isabella, W. Evans, St Domingo, koffij. Anna Margaretha, D. Hill, Bremen, stukgoed; das Vertrauen, J. Mund, garst; Aurora, H. Kieman; Helena J. W. van der Wijk, beide hennipzaad; Gerorgina, C. Brukwold, hout, alle Riga; Immanuel, M. Otten, Leo, garst; Bernardus, B. H. Walker, Embden, haver en garst; Annette, L. Buss, Detzum; Concordia, P. Boelens, Wismar, beide garst; Emma, J. B. Lijberts; Caroliniueel, haver en garst; Catharina, B. S. Bohn, Londen; rijst.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.